

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5263 van 19 december 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Liberiaanse nationaliteit, op 16 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, van 19 juli 2007, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE BOECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker werd geboren te X op X en heeft de Liberiaanse nationaliteit.

Verzoeker verklaarde op 18 november 2004 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op diezelfde dag de hoedanigheid van vluchteling aan. Op 15 april 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. In de beslissing van de Commissaris-generaal werd een niet-terugleidingsclausule opgenomen.

Op 17 mei 2005 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 18 oktober 2006 vroeg verzoeker de omzetting van zijn niet-terugleidingsclausule naar het subsidiaire beschermingsstatuut. Op 31 januari 2007 werd het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd, daar het Commissariaat-generaal de niet-terugleidingsclausule niet langer actueel achtte ingevolge de gewijzigde situatie in Liberia. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 19 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“ (...) Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 i België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat n zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 18.11.04. Deze asielaanvraag werd gesloten op 19.04.05 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan hem betekend op 21.01.05 Betrokkene verkoos echter geen gevolge te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene diende een aanvraag tot het verwerven van de subsidiaire beschermingsstatus in op 18.10.06 Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing dd. 31.01.07, aan hem betekend dd. 23.02.07 De terugleidingclausule zoals vermeld in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 19.04.05 is niet meer relevant. Deze clausule is immers niet meer actueel en werd ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielpcedure (namelijk minder dan 6 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De loutere vermelding van art. 2 EVRM – recht op leven – vormt geen uitzonderlijke omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat dit recht zouden geschonden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaardt te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

De verwijzing naar rapporten van de VN, Human Rights Watch en het persbericht van de BBC kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Liberia en betrokkene geen persoonlijke bewijzen zevert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De terugleidingclausule zoals vermeld in de beslissing van h et Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 19.04.05. is niet meer relevant. Deze clausule is immers niet meer actueel en werd ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen.

Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al2 van de wet van 15/12/1980."

2. Onderzoek van het beroep.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending van het algemeen motiveringsbeginsel aan, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar de niet-terugleidingsclausule die door de Commissaris-generaal werd opgenomen in zijn bevestigende beslissing van weigering van verblijf en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing niet wettig kon motiveren door te stellen dat verzoeker "verkoos" geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het hem onmogelijk was omwille van de situatie in zijn land van oorsprong te "kiezen" voor een terugkeer naar zijn land van oorsprong. Verzoeker is van oordeel dat hij noodgedwongen in België diende te blijven. Aldus is verzoeker van oordeel dat er wel uitzonderlijke omstandigheden zijn.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Het toen geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische

diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1/ wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2/ wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent de volgende motieven op:

“Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 i België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat n zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 18.11.04. Deze asielaanvraag werd gesloten op 19.04.05 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan hem betekend op 21.01.05 Betrokkene verkoos echter geen gevolge te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene diende een aanvraag tot het verwerven van de subsidiaire beschermingsstatus in op 18.10.06 Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing dd. 31.01.07, aan hem betekend dd. 23.02.07 De terugleidingclausule zoals vermeld in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 19.04.05 is niet meer relevant. Deze clausule is immers niet meer actueel en werd ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedure (namelijk minder dan 6 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De loutere vermelding van art. 2 EVRM – recht op leven – vormt geen uitzonderlijke omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat dit recht zouden geschonden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaardt te worden. De aanvaag kan in het land van herkomst gebeuren

De verwijzing naar rapporten van de VN, Human Rights Watch en het persbericht van de BBC kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Liberia en betrokkene geen persoonlijke bewijzen zevent dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De terugleidingclausule zoals vermeld in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 19.04.05. is niet meer relevant. Deze clausule is immers niet meer actueel en werd ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen.

Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al2 van de wet van 15/12/1980.”

De bestreden beslissing is op een omstandige wijze gemotiveerd. De kritiek die verzoeker aanvoert ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing is duidelijk gericht tegen een overtollig motief. Verzoeker betwist de determinerende motieven niet, met name dat zijn asielaanvraag definitief is afgesloten, dat hij illegaal op het grondgebied verblijft, dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, dat de niet-terugleidingsclausule niet meer actueel is en dat deze werd ingetrokken door de Commissaris-generaal. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de determinerende motieven hun grondslag vinden in dit dossier en dat de verwerende partij aldus is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. De kritiek op een overtollig motief kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien verplicht het bevel verzoeker enkel het grondgebied te verlaten, doch niet om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel aan.

Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze beginselen heeft miskend door te motiveren dat: *“de terugleidingsclausule zoals vermeld in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 19.04.05 (...)niet meer relevant (is). De clausule (...)immers niet meer actueel (is) en werd ingetrokken door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen”*. Verzoeker stelt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een door de

overheid ingenomen houding. Gelet op de niet-terugleidingsclausule opgenomen in de beslissing van de Commissaris-generaal, moest hij er op kunnen vertrouwen dat hij op ontvankelijke wijze een verzoek in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in België kon indienen. Hij werd niet ingelicht over het intrekken van de niet-terugleidingsclausule.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een niet-terugleidingsclausule geen recht op verblijf in België doet ontstaan. Een niet-teruleidingsclausule is gekoppeld aan de toestand in het land van herkomst op een bepaald ogenblik, zodat het evident is dat wanneer die toestand wijzigt en er geen reden meer voorhanden is om aan te nemen dat de betrokkene niet meer terug kan naar zijn land van herkomst, deze niet-terugleidingsclausule kan worden ingetrokken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal op 22 januari 2007 heeft geoordeeld dat de niet-terugleidingsclausule voor Liberia niet meer actueel was en dat verzoeker hiervan in kennis werd gesteld op 23 februari 2007.

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf dient beoordeeld te worden in het licht van de toestand zoals die bestaat op het ogenblik van de te nemen beslissing. Het is echter niet de feitelijke situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. Gezien de omstandigheden die aanleiding gaven tot de niet-terugleidingsclausule niet meer voorhanden waren en verzoeker van het niet langer van toepassing zijn van de niet-terugleidingsclausule op de hoogte was, kon de Dienst Vreemdelingenzaken in alle redelijkheid stellen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de overheid is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij er rechtmatig op kon vertrouwen dat zijn aanvraag ontvankelijk zou zijn.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.